

1977
1978

TÄHEKE

NR. 12
1977

Täht oli põnevil — Kai ja Peeter olid lubanud neile sellel koondusel tähtsaid dokumente näidata.

Tähejuhid pidasid sõna. Nad võtsid paberist välja kaks joonistusploki lehte. Mikk, Ene, Tiia ja teised vaatasid huviga. Üks leht oli kaunistatud punaste lippude ja viisnurkadega. Teisele oli joonistatud fanfaare, trumme ja löke.

Mõlemal lehel seisis suurelt: «Pühalik töötus» ja siis veel mitu lauset.

«Kuulake,» ütles Peeter ja hakkas lugema:

«Mina, Peeter Alas, astudes Vladimir Iljitš Lenini nimelise Üleliidulise Pioneeriorganisatsiooni liikmeks, töotan pühalikult oma seltsimeeste ees:

palavalt armastada oma kodumaad, elada, õppida ja võidelda nii, nagu õpetas suur Lenin,

nagu õpetab Kommunistlik Partei, täita alati Nõukogude Liidu pioneeride seadusi.»

Kõik olid päris tasa, aga Mikk tahtis kindlasti teada: «Kas sina kirjutasid selle!»

«Mina. Ja joonistasin. Teine töötus on Kaie oma. Neid hoitakse pioneeritoas. Need on dokumendid.»

Kui kõik olid Kaie ja Peetri töötust küllalt vaadanud, ütles Kai:

«Ka teil tuleb kevadel pioneeriks astudes töötus anda.»

«Kas töötus on seesama mis lubadus?» päris Tiia.

«Töötus on eriline lubadus, väga kindel ja tõsine,» vastas Kai.

«Teie annate pühaliku töötuse. See on niisugune lubadus, mis alati meeles peab olema, mida ei tohi iialgi murda. See antakse ju punase pioneerilipu ees, oma koolikaaslaste, kommunistlike noorte ning kommunistide kuulates. Antakse vaid kord elus.»

Oktoobrilapsed küsisid veel palju, Kai ja Peeter aina vastasid ja omavahel meenutati kuuldut veel koduteelgi.

«Mõtle, praegu on meie kodumaal 25 miljonit pioneeri. Neid, kes kunagi on andnud pioneeritöötuse, on aga mitu korda rohkem. Ka meie isad ja emad töötasid.»

«Kes on pühaliku töötuse andnud, seda võib usaldada, selle peale võib kindel olla.»

Mikk aga kordas endamisi:

«Ainult kord elus... Ja see on pühalik lubadus.»

JUTA RENZER

TÖÖTAN PÜHALIKULT

MEIE MAA PÕHISEADUS

Nüüd trükitakse 7. oktoober kalendrisse punasega. Sel päeval võttis meie maa kõrgeim riigivõimuorgan vastu NSV Liidu konstitutsiooni, põhiseaduse. Mida tähendab põhiseadus? See on, nagu nimigi ütleb, riigi kõige tähtsam seadus. Ta on meist endist, meie tööst, meie elust ja meie riigist.

Alustame teist, õpilased. Koolides on kasutada teil avarad klassiruumid ja õppekabinetid, raamatukogud ja võimlad. Koolist saate ka tasuta õpikud. Teie kohustuseks jääb püüdlikult õppida ja omandada keskharidus. Kodumaa vajab haritud töötajaid. Nii on see kirjas põhiseaduses.

Meie, täiskasvanud, käime tööol. Oma elukutse või tööala oleme ise valinud. Küllap valis igaüks selle, mis meeldis, huvitas ja sobis talle. Seda just lubabki konstitutsioon. Meilt aga nõuab ta korralikku ja ausat tööd. Ilus töö rõõmustab ennast ja kaaslasi.

Suvel puhkasite koos isa ja emaga. Olite Võsu rannas ja Pühajärve ääres, viibisite Võrumaal ja Narvas. Võib-olla olid sa aga maal vanaema juures. Nägid siin kõikjal uusehitusi. Märkasid kindlasti, kui mitmekesine ning kaunis on meie loodus. Nii ehitused, kaevandused, kui ka loodus on meie kõigi ühine vara. Meie peame aga hoidma loodust ja kaitsma tema rikkusi.

Elame ja töötame õnnelikul maal. Kogu võim meie riigis kuulub rahvale. Ka põhiseaduse tegi ja kinnitas rahvas ning see kaitses meie kõigi tahet ja huve.

ELJU MARDI

Pildistanud VILLU MAASK

Kuidas me nääriwanale kirjutasime

Kui mu öde Jaana alles väike oli, hakkas ta nääriwanale kirja kirjutama. Et ta oma kavatsusest laialt rääkis, polnud nõuandjatest puudu.

Ema ütles:

«Kui nääriwanale kirjutatakse, peab ikka mõõtu tundma. Heale lapsele on näärirõõmuks vähe vaja. Aga teistsuguseid, nagu ma olen kuulnud, nääriwana ei küllastagi.»

Isa ütles:

«Kui nääriwanale kirjutatakse, peab ikka seda ka mõtlema, mis talle, vaesele mehele, kättesaadav on.»

Ja vanaema:

«Eriti rõõmustab nääriwana, kui ilusaid kirjusid käpikuid soovitakse.»

Alles õpetuste mõju all, alustas Jaana kirjutamist.

«Kallis nääriwana,» kirjutas Jaana. «Ma ei soovi suurt midagi, ainult ilusaid kirjusid käpikuid. Veel too mulle nukk, kes teeb häält. Ja nukufassid. Ja nukuriided. Ja nukuvanker. Ja telefon nagu Liisil. Ja arstiriistad nagu Viivil. Ja hüppenöör ja pandlaga vöö ja kosmonaudimärk ja Miki-Hiire särk ja kommi ja martsipani ja nukutoolid ja vibu ja nooled...»

Oi, Jaana, Jaana! Mida ema sulle rääkis! Nooled võinuksime ometi ise pajupöösast löigata.

IRA LEMBER

Näärिताadi asemik

Kui meil on ninad punased ja pakane me kõrvaleta pigistab, on Austraalias kole kuum ja kukkurkaru hirmsat moodi higistab. Kui meil on õues lumetaadid ja aken külmalilli täis, just siis seal soojal laiuskraadil suur suvi rõõmsalt ringi käib. Ja soojas vees kui vannis suplemas on krokodillid nagu kummist mängukannid. Ja nääridki sel imelikul kaugel maal on suveajal, ja nääriajal lund seal mitte kunagi ei saja. Nii nääritaaf ju seega ei pääse ringi sõitma reega. Nüüd küsid minult sa: «Kas lapsed näärikinkidest siis jäävad ilma seal!»

«Mitte ilma peal!»

«Aga kes siis kinke toob!»

«Kukkurloom! Austraalias on kingitoojaks kanguru. Majast majja hüppab hopp ja hopp, iga ukse peale koputab ta kopp ja kopp!»

«Aga kui ta nääriajal kukrus kinke kannab, kellele ta seniks oma poja kanda annab?»

«Pojakene siis, kui näärid, ema kannul treenib oma peeni sääri.»

NÄÄRIKIINGID

Klaabu kargles aknalaul, paled pahameelest punased.
«Või teie ei usu!» kiljus ta. «Või mina ei pannud tähele!
Kõige ees, kui tahate teada, sõitis näärivana. Siis tulid kuusesaanid, siis kingisaanid. Viimasel saanil istus uus aasta, kiiver peas ja lumepillid ees.»
Elju ja Ene ja Anne ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — vahetasid pilke. See oli siis ikka tõsi. Klaabu oli siis tõesti näärivanale vastu lennanud, oma silmaga üle lumeväljade libisevaid saane näinud.
«Kuule, Klaabu,» nihutas Eino end lähemale. «Kas seal kinkide seas mõnd pikka kitsast pakki ei paistnud!»
Eino vanad suusad olid siledaks kulunud. Ta ootas nüüd näärivanalt uusi.
«Paistis küll,» kinnitas Klaabu. «Pikki kitsaid pakke paistis õige mitu olevat.»
«Aga kas seal suurt ümmargust pakki ei olnud näha!» uuris Elju.
Eljut huvitasid kauged maad. Tema soovis näärikingiks maakera.
«Ümmargusi pakke oli kohe mitu näha,» kinnitas Klaabu. «Kõik suured nagu kõrvitsad.»
Nüüd ei saanud Einot-Eljut enam oma rõõmu talitseda.
«Hurraa!» hüüdis Eino, kasvatas tiritamme ja hakkas jalgadega seina kolkima.
«Uus- ja Vana-Meremaa,
Aafrika, Austraalia!» laulis Elju ja hakkas hundiratast viskama. Mūra peale tuli õpetaja klassi.
«Õpetaja, õpetaja,» jooksid lapsed talle vastu, «kas teate, mis Klaabu rääkis!
Näärivana on juba teel! Saane on tal terve rodu, suusad neist ühel, muud kingid kahel.»
Õpetaja pilk peatus valgele seinale tekkinud tolmustel sussijälgedel, siis Elju taskutest pörandale pudenenud paberitükkidel.
«Aga kas Klaabu seda ei rääkinud, mis näärivanal on vöö vahel!»
Eino hakkas ruttu seina puhastama, Elju paberiprügi kokku korjama.
Nad teadsid Klaabutagi, mis näärivanal on vöö vahel.

LUGU LAISAST MEHEST, KES ÜNTEGI TÖÖD EI VIITSINUD ÄRA LÕPETADA

VLADISLAV KORŽETS

Elas kord üks mees, kes oli nii laisk, et kui mõnd tööd hakkas tegema, ei viitsinud ta seda tööd kuidagi lõpetada. Hakkas see mees hambaid pesema. Peseb ja peseb, peseb ja peseb, ise mõtleb, et aitaks küll, hambad juba puhtad, aga ära lõpetada ei viitsi. Pesigi seni, kuni hambahari katki murdus. Läks mees uut hambaharja ostma. Poes aga tuli müüjale harja eest raha maksta. Mees maksis ja maksis, muudkui maksis ja maksis, kuni kõik raha otsas. Ei jäänud bussirahagi, pidi jala koju minema. Üks teine kord jälle hakkas see mees puid lõhkuma. Lõhub ja lõhub, lõhub ja lõhub, kõik puud juba lõhutud, aga tema ei viitsi kohe kuidagi lõhkumist lõpetada. Lõhkus mees siis naabri puud ka ära ja veel teise naabri puud ja kolmanda naabri puud ja neljanda naabri puud ja ... lõhub vist siiaamaani teiste inimeste küttepuid, kui vaid kirves katki pole läinud. Inimesed ütlevad, et küll on virk mees. Aga ta on ju hoopis laisk, ei viitsi tööd lõpetada.

Aga üks teine mees mõtles, et kirjutab sellest laisast mehest loo. See teine mees oli kah laisk, hakkas lugu kirjutama — kirjutas ja kirjutas, kirjutas ja kirjutas ja ei viitsinud kuidagi

kirjutamist ära lõp

Illustratsioon AVO PAISTIK

VEIDER SOOV

Kingi mulle habe,
näarivana!
Habe, kus on halle karvu sees.
Ma ei paista üldse
väarikana,
kuigi tegelikult olen juba mees:
pükse kannan, poes käin,
mängin kabat
sama mõttlikult kui isagi.
Isa naerab: «Austa aga habet!»
Muudkui võidab.
Ei ma kisagi...
Ja kui mõelda:
pole tarvis salli,
kui on võimas habe kurgu all!
Mina kubujussisid ei salli.
Läinud aasta näaripakis
oli sall...
Kingi mulle habe,
näarivana!

Kui sul tervet pole, kingi pool.
Mul on vaja käia
väarikana –
sügisel mind juba ootab kool.

Illustreerinud ANNE AARE

MAJA 26
KATILE KARU
MALLELE PILDH
RAAMAT TA EI
SAA VEEL TÄH-
TEDEST ARU
PILLELE PALLJA
LEENALE KIRJU
SALL
ANTSULE AUTO
KAIRILE NUKK
REEDALE SUUR
KUMMIST KOLLANE KUKK
EMA SAAB TASSID
JA ISA SAAB SUSSID
JUTURAAMATUID
TAHAVAD MÖLEMAD
JUSSID EVALE
LIIED KÄRLES

ADOLF RAMMO

TALVEÕHTU

Talveõhtu, talve tummus,
imepuhta lume lummus.

Astun aralt, astun vakka
kohevasse hangelakka.

Kukub külma saapasäärde,
kuid ma jõuan ahju äärde.

Ahjusuus on suisa suvi,
minul lugemisehuvi.

Kena surin-vurin ihus,
istun, juturaamat pihus.

Juturaamat elevandist
hoopis teisest ilmakandist.

ENE KIRJANIK
JEVGENIA TRUTNEVA

NÄÄRIKUUSK

Kõrge mäe peal metsas
kasvas kuuselaps.
Pakane ta oksad
muutis hõbedaks.
Kuusel jäine käbi
helises kui kell.
Lumest mantel oli
tema õlgadel.
Jänes emandaga
elas kuuse all.
Põldpüüd käisid aga
vahel külas tal.
Kuuske huntki nuuskis
talvel täiskuu joas.
Aga nüüd see kuusk on
hoopis meie toas.
Latvki ehituna
kõrgub kuusepuul,
igal oksal kumab
kard ja hõbekuul.
Algab kuusepuu ees
tants ja trall ja keks.
Kuuseke, me juures
hea on olla, eks?

Tõlkinud LEELO TUNGAL

TALVISEID TÖID

Metsavaht kutsus mind männi- ja kuusekabisid korjama. Ütles, et see on üks tema talviseid töid. Lisas, et ka kolhoosilapsed tulevad talle appi.

Mina kahtlesin: «Käbid ju kõrgel, ega neid nii kergesti kätte saa?»

«Saab küll,» lausus metsavaht. «Meil on redel ja konksritv kaasas. Redelit mööda ronime puu otsa, konksridvaga tõmbame käbioksad endale lähemale.»

«Milleks käbisid korjatakse?»

«Eks ikka männi- ja kuuseseemnete saamiseks. Käbid saadan metsamajandi kuivatisse. Sealt tuuakse seemned mulle tagasi ja need istutan oma maja juurde taimeaeda kasvama. Kahe

aasta pärast on kuusetaimed umbes kümne sentimeetri ja männitaimed umbes viieteistkümne sentimeetri pikkused. Siis võib neid uueks metsaks istutada. Kevadel tule mulle appi metsa istutama, kolhoosi- ja isegi linnalapsed tulevad ka!»

Metsavaht kutsus mind loomadele ja lindudele toitu viima. Ütles, et seegi on üks tema talviseid töid. Lisas, et ka kolhoosilapsed tulevad appi.

Mina kahtlesin: «Kas siis loomad ja linnud leiavad metsa pandud toidu üles?»

«Küll leiavad,» lausus metsavaht. «Loomad ja linnud on sellega harjunud, et inimesed neid talvel toidavad. Külmal lumeajal ei ole metsaelanikel kuigi kerge toitu leida. Ja nad teavad, kuhu on pandud heinaredelid, söögisõimed, kaerakünad.»

«Kuidas toiduviiimine käib?»

«Ikka nii, et hobune ree ette ja reele heinasaadl Teinekord panen reele ka kaera- või odrakoti, sületäie paju- ja haavavihtu, vaarika- ja nõgesekimpe. Heinad on kitsedele, kaerad ja odrad põldpüüdele ning teistele lindudele. Metsisgadele on kartulid ja viljajäätmed. Jänes-

tele kapsalehed, põtradele lehisevihad. Kolhoosi- ja isegi linnalapsed aitasid lehisevihtu teha. Tule sinagi suvel saare-, pärna- ja haavaoksi korjama ning neid kimpu köitmal!»

Metsavaht rääkis veel ühest oma talvisest tööst: «Mets tahab aeg-ajalt harvendamist. Talvel on selleks paras aeg, sest siis puud puhkavad. Juhatan töömeestele kätte männid ja kuused, mis maha saagida, et teistel mändidel ja kuuskedel oleks kasvamiseks rohkem ruumi. Saame maha ka kuivanud, haiged ja vigased puud, raiume maha tarbetult kasvanud sarapuu- ja lepavõserikud, siis püsib mets alati terve ja nägus.»

«Kas raietööl laste abi ei ole vaja?»

«Miks mitte. Vanemate klasside poisid ja tüdrukud võiksid oksi koristada ja virna tassida ning risu põletada.»

Kui maad katab lumevaip ja pakane on puud ehtinud valge härmapitsiga, lähen metsavahile appi talviseid töid tegema.

EINO TALI

KARU

R

Oled sa kuulnud karuoti talveunest?

Karu on maias loom. Ta armastab väga mett ja muudki magusat. Nagu sa tead, on ka uni hästi magus. Iseäranis magus on uni talvehommikul, kui väljas pime ja külm. Võib-olla sellepärast ei raatsigi karu siis pesast välja tulla, vaid magab terve pimedada talve kuni kevadeni, mil hommikud jälle valgeks lähevad ja soe päike hakkab lund sulatama.

Karu heidab magama oktoobrikuus ja tõuseb märtsis-aprillis. Vanarahvas arvas, et küünlapäeval keeravat karu pesas teist külge. Küünlapäev on veebruari alguses. Jaanuarikuus, kõige karedamate pakaste aegu, sünnivad emakarul pojad. Aga kui karu talveunest üles ajada, jääb ta pahuralt mööda metsa ringi hulkuma. Et sel ajal marju, pähkleid ja seeni kuskilt võtta ei ole, siis hakkab karu näljaga teisi metsloomi murdma. Poegadest, kes üksi pessa jäävad, ei kasva karusid — külm võtab ära. Sellepärast ei tohi karu talveund segada.

Karusid elab Eestimaal umbes paarsada. Põtru näiteks on neli-viiskümmend korda rohkem. Sellepärast nähaksegi põtru metsas sageli, aga karusid õige harva.

Kas sa oled metsas karu näinud? Vist ei ole. Mina käin palju metsas, aga olen seal mesikäppa kohanud üheainsa korra. See oli Alutagusel, kus karusid meil kõige rohkem elab.

Kardaksid sa karu, kui ta sulle metsas vastu tuleks? Mina ei tea, kas ma kardaksin või ei. Kui ta just vastu tuleks ja me mõnel kitsal teel kokku saaksime, siis kardaksin vist küll. Aga seda ei juhtu, sest karu kuuleb ju, kui inimene tuleb, ja jookseb pakku. Karud kardavad inimesi, kuigi on ise nii suured ja tugevad.

Inimene karu eest ära joosta ei jõuaks. Hobunegi ei jõuaks, nii kiire jooksja on ott, kuigi ise suur ja pealtnäha kohmakas. Ta on ka hea ronija. Mõnikord käib kõrgel puude ladvus ja kriibib tüvedele oma küünejälgi. Neid teeb ta sinna selleks, et teised karud näeksid ja teaksid, et siin juba elatakse.

Miks karu on mesikäpp? Sellepärast, et ta peab lugu maiusest. Kui mõne puu sees metsas mesilased elavad, ronib karu puu otsa ja lõhub tüvesse nii suure augu, et käpp sisse mahub. Siis topib käpa puusse ja pärast limpsib magusat käppa. Nii ongi ta mesikäpp! Räägitakse, et karu talvel magades käppa imevat. Kui käpp sügeleb, siis ehk imebki, kes teda sinna pessa näeb.

Karu on hullupööra tugev loom, kuid südame poolest hea. Ei tee kurja kellelegi, kui talle just kallale ei kipufa. Aga oma poegi kaitseb küll. Juhtud sa metsast karupoja leidma, siis anna jalgale valu, sest tema ema võib kuskil ligidal vaarikaid või mustikaid nosida.

Vanasti peeti karudele jahti. Nüüd enam ei peeta. Meil nagu mujalgi Euroopas on karu looduskaitse all.

FRED JÜSSI

Seda, kuidas karupoeg kändu lõhkus, nägi ja pildistas EDGAR KASK.

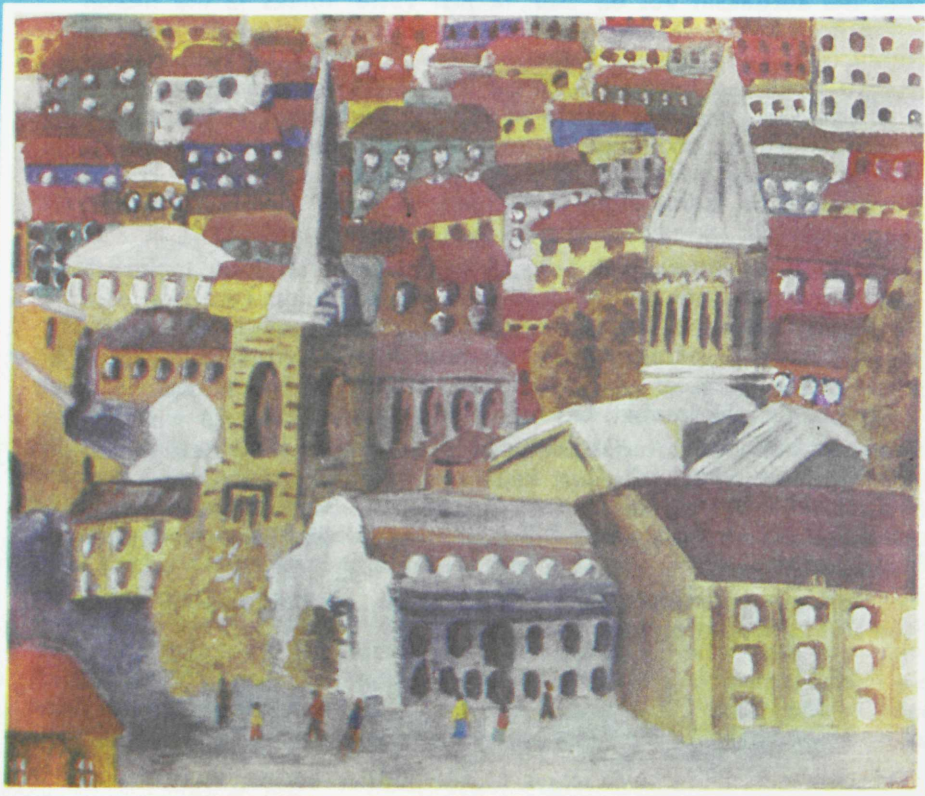

ESIMENE LUMI

Täna sadas esimest lund. See päev on mulle suureks rõõmupäevaks. Kohevas pehmes lumes on nii tore mängida ja joosta! Kõige rohkem aga meeldib mulle, kui on hästi vaikne ilm. Suured kaunistrustrilised lumeräitsakad langevad tasa-tasa alla. Nad kukuvad minu põse, nina, silmade ja käte peale. Kui avan suu, liuglevad hõbekillukesed tasakesi keelele ja sulavad seal ruttu, nagu poleks neid olnudki.

TEEDO TALIVÄTSING,
Fr. Tuglase nim. Ahja Keskkooli
III klassi õpilane

Selle pildi joonistas Gruusia koolipoiss NODAR MEDZMARIŠVILI. Nodar elab Gruusia NSV pealinnas Tbilisis. Talv on Gruusias soe ja lumevaene. Nodar, nagu kõik gruusia poisid ning tüdrukud, ootab väga lund. Kui lund sajab, rõõmusfab see kõiki lapsi ja täiskasvanuidki. Nodar on joonistanud üht sellist päeva oma kodulinnas Tbilisis.

NÄÄRID

Õhtu on küll ukse ees,
kuid ei tule näärimees.
Kuusel küünlad ammu juba,
ent ei valgusta nad tuba.

Lastel näärisalmid peas,
piparkoogid kuusel reas.
Kui nüüd, kui nüüd tuleks ta,
siis võiks pidu alata!

Keegi uksele koputab,
lumest end puhtaks raputab.
Sisse astub, ja vaat —
ongi ju kohal näärिताat!

KÜLLIKI MANDER,
Kose Keskkooli
IV a klassi õpilane

TIHANE

Esimeste külmade ajal koputab tihane aknale. Ta tuletab meelde, et peame teda toitma.

Ühel päeval lendas tihane klassi aknast sisse. Ta oli väga kohkunud. Me olime tasa nagu hiired. Väike rasvatihane vist mõttles, et on vangis. Ta lendles ribikardinate vahelt läbi lambile, ahjule ja kapile. Viimaks leidis ta lahtise akna ja sööstis õue.

Klassi akna küljes on lindude söökla. Tihti käivad linnud sööklas söömas. Siis on neid kõige toredam vaadata.

Tihane on tore lind. Ta meenutab mulle musta-kollasekirjut sulepalli. Tihane hüpleb nii kiiresti, et ei jõua teda jälgidagi. Kui päike oma pikkade kiirtega pilvepõuest välja piilub, siis lendab tihane nagu lennuk sinaka taeva all.

TERJE LEMBER,
Vääna 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

TALVE OOTAMAS

Miks küll talv ei tule juba?
Vihma muudkui sajab, sajab,
porised on teed ja rajad.

Ootame kõik valget lund,
et saaks sõita suuskadega,
mäest alla kelkudega.

ANNELI HIIS,
A. Müürisepa nim.
Orissaare Keskkooli
II klassi õpilane

LASTE RÕÕM

Väljas sajab laia lund,
aina sajab iga tund.
Igas kohas muudkui sajab,
maapind seda ammu vajab.

Juba lumi katab maad,
väljas suusatada saab.
Pakanegi varsti tuleb,
jäaga jõed ja järved suleb.

Väljas pole näha muud,
kui lumest lookavajund puud.
Olgugi, et külm on tuul,
lastel rõõm on lumest suur.

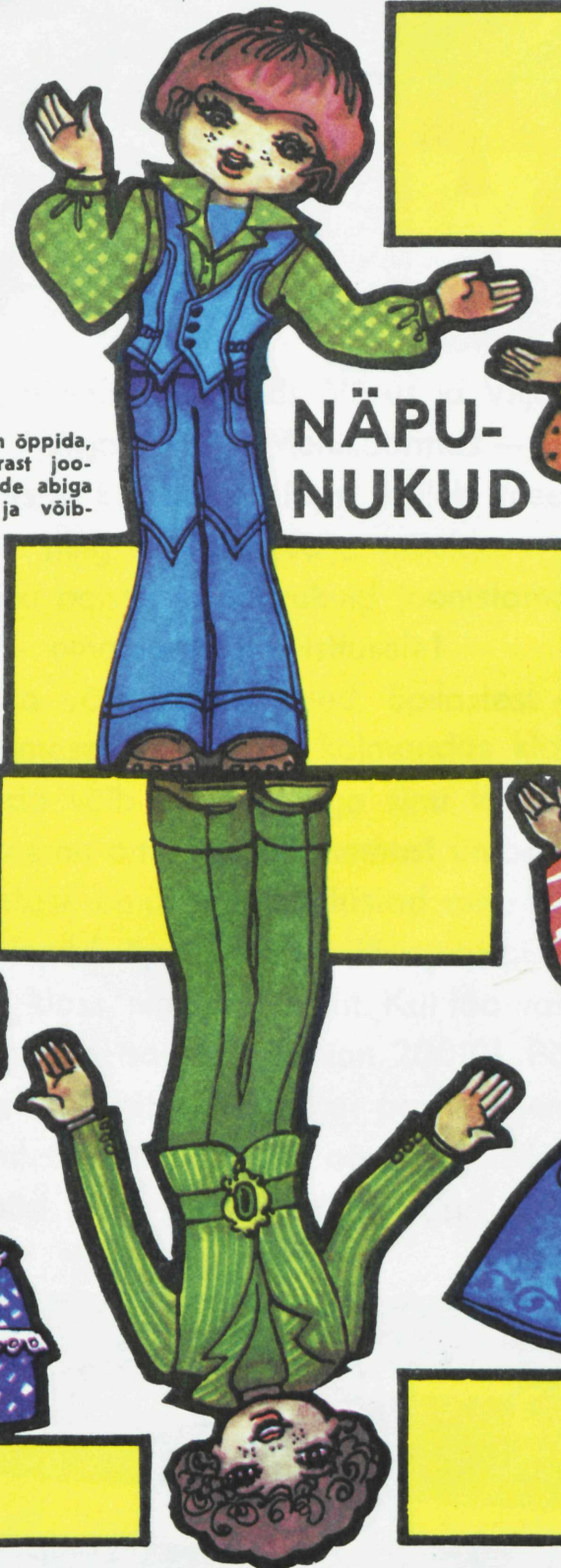
VAHUR ZUPPUR,
Ruusmäe 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

SEDA ROHELIST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOEV KÄSITÖÖLEHT

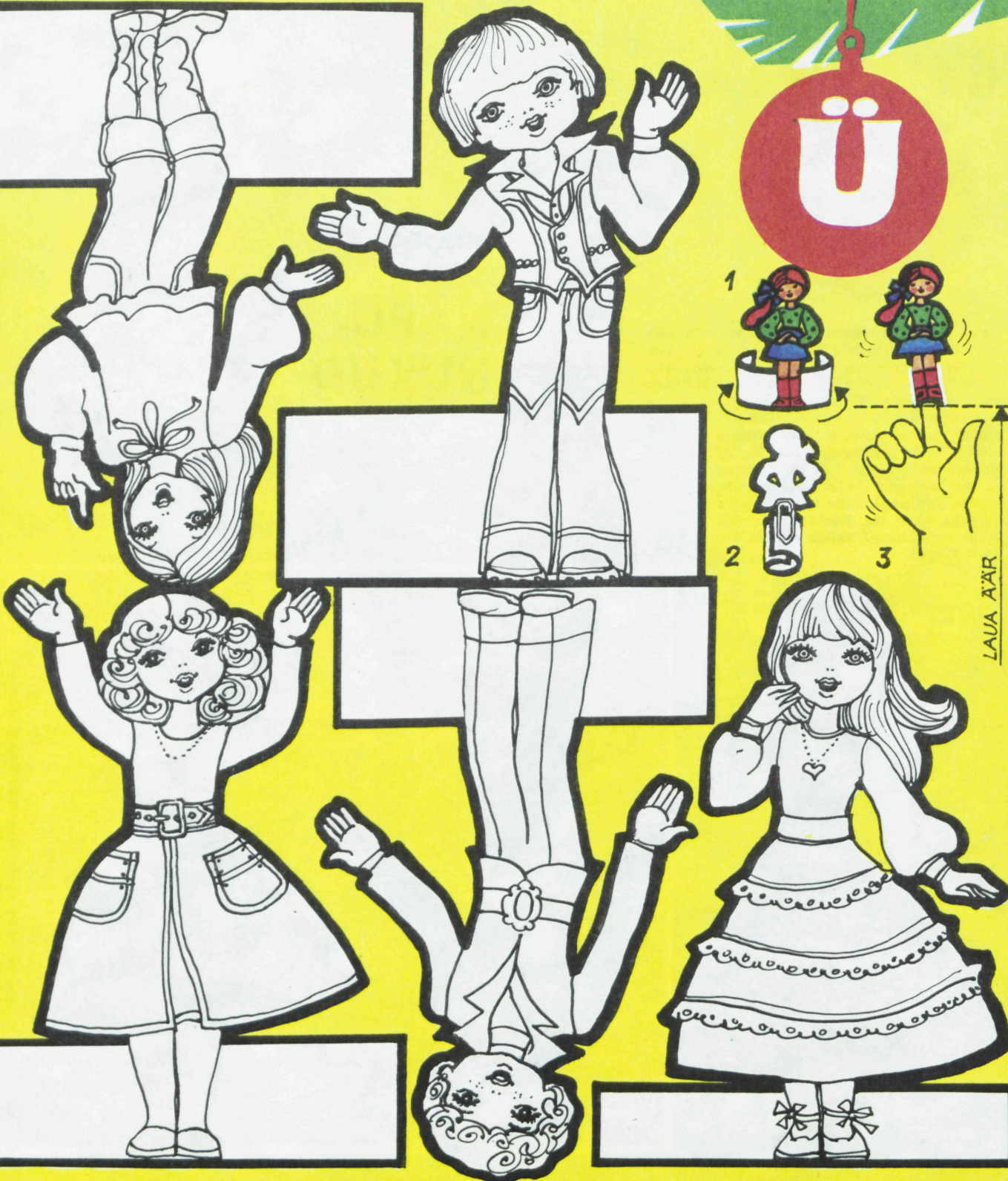
Kindlasti on siis näärisalme meeldivam õppida, kui ollakse mitmekesi koos. Sellepärast joonistaski kunstnik sila viis nukku. Nende abiga jäävad luuletused kiiremini meelde ja võib-olla nad aitavad isegi näärivana ees esineda.

Lõika nukud musta kontuurjoont mööda välja. Jalgade külge jäetud paberiribad saad keerata ümber sõrme ja tagant kirjaklambriga kinnitada. See pool, mille kunstnik jättis valgeks, värvi ise. Niimoodi on võimalik vaheldumisi valida nii üht kui teist külge.

Kui sa nüüd nukudega mängima hakkad, leia laud, mille ääre faha saad peitu pugeada. Nukud aga tõsta laua ääre kõrgusele. Ja kül-

lap sa edasi tead juba ise, missugune nukku millist luuletust loeb.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA
TEEME LAHTI POSTIPAUNA

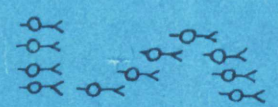

**KLAABU
POSTKAST**

Oktoobrikuu «Tähekeses» küsis Klaabu lastelt, kas nad teavad, kuidas rändlinnud soojale maale lendavad. Avaldame mõned vastused.

KUULE, KLAABU!

Niisuguses rivis

oleks kurgedel raske lennata. Aga kui nad number ühe moodi rivis lendavad, siis tagumistel lindudel on tuulevari.

ELMO SEPP,
7-aastane

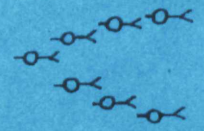
TERE, KLAABU!

Mina tean, et kured ei taha lennata võõrast moodi, sest neid ei tunne siis keegi ära. Sellepärast lükkaski vana kurg Eino ettepanekud tagasi.

MERIKE VIKS,
Tallinna 24. Keskkooli
III klassi õpilane

KALLIS «TÄHEKE»!

Sain täna «Tähekeses». Lugesin ta läbi ja nägin seal juttu «Kurekolmnurk». Vana kurg oli Eino ettepaneku tagasi lükanud. Eino oli valesti arvanud.

Kured lendavad kolmnurgas.

ENE RAUERT,
Tallinna 2. Keskkooli
II a klassi õpilane

JOONISTAME!

KIRJUTAME!

H

KLAABU teab, et Tallinnas ja Tartus, Võrus ja Viljandis, Raplas ja Rakveres, Märjamaal ja Mehikoormas – kõigis meie linnades, alevites ja külades on lapsi, kellele meeldib joonistada ja jutukesti ning luuletusi välja mõelda.

«Täheke» kutsub kõiki poisse ja tüdrukuid joonistama ja kirjutama «Tähekese» omaloominguvõistlusele!

Võistlusest võivad osa võtta kõik lapsed, õpilastest aga need, kes õpivad esimeses, teises või kolmandas klassis. Joonistada ja kirjutada võib kõigest. Aga sinu töö tuleb siis parem, kui valid teema oma kõige lähemast ümbrusest: näiteks kirjutad luuletuse oma emast, jutustad oma klassikaaslastest, joonistad pildi õpetajast või tähejuhist. Kindlasti märgi tööle kool, klass, nimi ja elukoht. Kui töö valmis, kirjuta ümbrikule toimetuse aadress: Tallinn 200101, Pärnu mnt. 67-a, «Täheke». Võistlustöö pane posti hiljemalt 20. veebruaril. Siis tuleb kokku žürii ja otsustab, kelle joonistused ning kirjatööd kõige rohkem õnnestusid.

«TÄHEKE»

Esikaanel HEINO SAMPU
joonistus «Näärpeel».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена, 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ 3576. Тираж 68 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejäkiri «Täheke» nr. 12 — 1977. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raafiste. Vastutav sekretär J. Pirita, kunstiline toimetaja E. Pikk, korrektor A. Jürgens. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika 681-315; Kirjandus, kirjad 681-317; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 2. XI 1977. Trükkida antud 21. XI 1977. Trükiarv 68 000. Offsetpaber nr. 1. 60x908. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-08635. Tellimise nr. 3576. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

VANASÖNU TALVEST

Detsembrikuu ütleb: «Lõbustan silma lumega ja näpistan kõrva külmaga. Mis jääb mul tegemata, teevad jaanuar ja veebruar.»
[Tähendab, et detsembris algab talv. Aga kui siis ei ole küllalt lund ega pakast, on neid järgmistel talvekuudel.]

Esimene lumi paneb hobuse nutma.
[Tähendab, et veel ei ole head lumeteed ja hobusel on raske rege vedada.]

Tüsedal lumetaadil on tüse leivakott turjal.
[Tähendab, et paks lumi kaitseb orasepõlde külma eest ja see töötab rohkem viljasaaki.]

Külm ajab tihase ulualla, nälg aknale koputama.
[Tähendab, et talvisel toiduvaesel ajal lendavad nii tihased kui ka leevikesed ja mitmed teised metsalinnud elamute juurde sooja ja sööki otsima.]

Laisk on talvise karuga paaris.
[Tähendab, et nii nagu karu magab pikka talveund, armastab ka laisk inimene kaua magada.]

Talv foob karjalapsele aabitsa.
[Tähendab, et ennevanasti said karjalapsed kooli minna alles talve tulekul, siis, kui loomade karjatamisaeg lõppes.]

Illustreerinud EDGAR VALTER

ARVA ÄRA! MIDA «TÄHEKE» SULLE SOOVIB! ARVA ÄRA!

